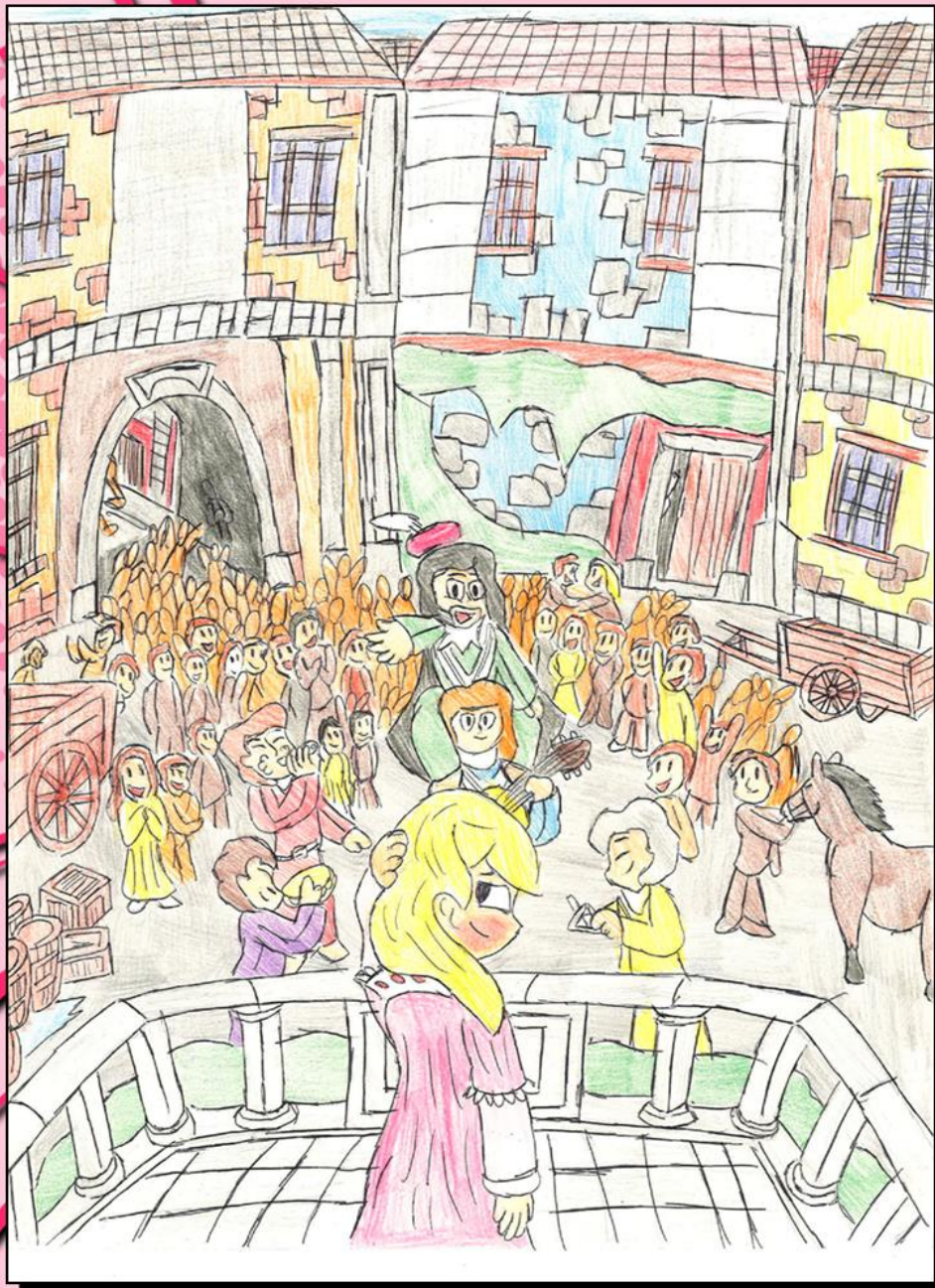

Capítulo 11

Festa, ball i música al poble

Braulio Foz:

- En Pere i els tunos van acabar de sopar a casa del veí.
Tal i com havien promès, van anar a casa del Senyor Sever.

Els tunos es van vestir amb els seus millors vestits.

En Pere estava molt maco.

Semblava un cavaller, jove i bonic.

Semblava un **Adonis** amb vestit espanyol.

El veí va acompanyar als tunos a casa del Senyor Sever.

Però els acompanyar només aquell veí...

També van anar: un cunyat del veí,

la seva filla de 10 anys, una neboda de 15 anys

i diversos veïns més que els van veure pel carrer

i volien unir-se a la festa.

Van arribar els tunos i els veïns

a la plaça on estava la casa del Senyor Sever.

Hi havia més gent esperant en la plaça

que en el **sermó de la bufetada**.

Van sortir a rebre'ls el Senyor Sever,

la seva dona, que es deia Marieta

i la seva filla jove Morfina.

També hi havia altres senyores elegants.

Els tunos van saludar a totes elles amb cortesia i elegància.

Al Senyor Sever li va agradar que els tunos estiguessin tan bé

vestits i fossin tan educats amb tots.

Senyor Sever es va apropar a l'orella de la seva esposa i de la seva filla i els va dir en veu baixa:

Senyor Sever:

- Veieu, estimades meves,
que elegants i educats són aquests joves?

Segur que són fills de grans cavallers.
Algun d'ells es **convertirà en cavaller.**
Aquests tunos, mentre segueixen els seus estudis,
viuran aventures com homes valents
i guanyaran diners que després compartiran
amb companys d'estudis més pobres.

Un home que es convertia en cavaller, tenia una posició superior en la societat. Un cavaller era un home important i respectat.

Després de les salutacions,
el Senyor Sever va parlar per tota la gent de la plaça.

Senyor Sever:

- Estudiants de la tuna, entreu a casa meva!
Tocareu música a la sala principal.
Aquella sala té un escenari per a vosaltres.

Estimats veïns, vosaltres també podeu entrar!
Però entrareu a la sala del costat.
I si us plau us demano, que no entreu a la sala principal sense el meu permís.

Ara, senyors tunos, podeu començar a tocar música!

Els tunos van començar a tocar música.

Demostraven les seves habilitats com músics.

La família del Senyor Sever i diverses persones de famílies riques estaven a la sala principal veient i escoltant als músics.

La resta de veïns del poble, pegaven les seves orelles a la paret de la sala del costat per escoltar la música.

Passada una estona, els tunos van parlar amb el Senyor Sever.

Tuno 3:

- Senyor Sever, ¿li ve de gust que toquem alguna cosa per iniciar el ball?

Senyor Sever:

- Sí, si us plau.

Obriu vosaltres el ball.

Així ho van fer.

El tuno de la pandereta i el del xiulet, van deixar els seus instruments.

Van sortir de l'escenari per escollir les seves parelles de ball entre les persones del públic.

En Pere va aprofitar per escollir la pandereta.

El tuno de la pandereta va escollir a Morfina i el tuno del xiulet a la cosina de Morfina.

Van començar a ballar i ho van fer molt bé.

A la gent li va agradar tant, que van sortir més persones a ballar.

Una persona encarregada d'obrir el ball és una persona que escull una parella de ball i comença a ballar perquè la resta de convidats i convidades els imiten i ballen.

Al veure molta gent ballant,
els tunos que van iniciar al ball van tornar a l'escenari
per a seguir tocant els seus instruments.

El Senyor Sever estava encantat amb l'actitud dels tunos.
Elegants i educats, veritables cavallers **ben nascuts**.

Aquesta expressió vol dir que eren persones honrades i elegants.

Els tunos havien canviat,
ja no eren músics **esparracats**
que parlaven **d'obscenitats**.

Una persona **esparracada** és una persona que vesteix amb roba trencada, desgastada i bruta.

Després del ball, van treure un aperitiu.
Hi havia molt menjar i beguda per a totes les persones.
Quan van acabar de menjar,
el tuno del xiulet va parlar amb el Senyor Sever.

Alguna cosa **obscena** és alguna cosa grollera i desagradable.

Tuno 2:

- Senyor Sever, si no l'importa,
li agradaria que Cisquet i jo
donem un discurs graciós a la gent de les dues sales?

Senyor Sever:

- Em sembla bé.
I a tu, Marieta?

Marieta era la dona del Senyor Sever.

Marieta:

- Em sembla bé.

En Pere i el seu company van pujar cadascun a una taula.
Van començar a dir els seus discursos esbojarrats.

La gent no parava de riure's.
Alguns veïns pegaven l'orella a la paret de la sala
per escoltar els discursos de les dues sales a la vegada.

Senyor Sever no podia parar de riure.
Es va tapar les orelles i va cridar:

Senyor Sever:

- Prou senyors, ja n'hi ha prou!

Ens morirem del riure!

Aquesta expressió
significa que reien
molt.

En Pere i el seu company seguien parlant.
Van parar quan els seus companys tunos van agafar els instruments
i va començar la música un altre cop.

Després de tocar un bona estona, els tunos van acabar
i van saludar al Senyor Sever i a la seva família,
inclinant el seu cos en senyal de cortesia.

El públic va aplaudir amb tanta força que semblava un terratrèmol.

Després de l'aplaudiment, els tunos van començar a tocar altre cop
per reprendre el ball en el públic. Però fou impossible.

La gent es preparava per a ballar,
però tenien que parar perquè començaven a riure's,
recordant el discurs esbojarrat.

Alguna persona va caure al terra del riure.

A dos quarts d'11 de la nit,

El Senyor Sever va fer parar la música i va parlar a tot el públic:

Senyor Sever:

- Senyors!

No m'agrada que les festes passin de les 12 de la nit.

Així que, si us sembla, deixarem aquí la festa d'avui.

Necessitem calmar-nos i recuperar el somni.

Senyors tunos,

crec que es quedaran 8 dies més al nostre poble.

M'agradaria que el dimecres vingueu altre cop a casa meva.

Jove cavaller:

- Al meu pare li agradaria que els tunos vinguin demà a casa nostra.

Senyor Sever:

- No hi ha problema.

També aniran a casa vostra la meva dona i la meva filla.

Els estudiants estaven molt contents
i van agrair l'interès per la seva música
al jove cavaller, al Senyor Sever
i a tots els seus convidats i convidades.
Després, tothom se'n va anar a dormir.

Tots els dies hi havia festa en alguna casa del poble.

Al matí i part de la tarda,

els tunos repassaven les cançons i preparaven els seus discursos amb nous acudits i històries gracioses.

El segon dia de l'espectacle, en Pere es va disfressar de dona.

Va enganyar a totes les persones convidades.

Fins i tot a Morfina.

En Pere es va asseure al costat de Morfina

i va parlar molta estona amb ella.

Passada una estona, en Pere li va preguntar si alguna persona li agradava:

Cisquet (Pere Saputo disfressat de dona):

- Morfina, a tu, qui t'agrada?

Morfina:

- Ningú, ningú...

En Pere ho va intentar més vegades i al final va aconseguir una resposta.

Cisquet (Pere Saputo disfressat de dona):

- Vinga, Morfina.
Diguem qui t'agrada.

Morfina:

- Bé...
Un dels tunos és molt maco i m'agrada una mica...

Paquito (Pere Saputo disfressat de dona):

- Ah, sí?
Quin de tots?

Morfina:

- Ara no el veig... És el noi que anomenen Cisquet.

En aquell moment, davant de tota la gent
En Pere es va treure el vestit de dona.
Totes les persones van riure molt,
fins i tot Morfina, una mica avergonyida.

Després de la broma, en Pere es va unir als seus companys
i van tocar i ballar durant tota la nit.

L'últim dia, al matí,
els estudiants van parlar amb el Senyor Sever,
al que respectaven molt.

Tuno 4:

- Perdoni Senyor Sever.
Li sembla bé que avui toquem una cercavila pel poble?

És l'últim dia que estem aquí
i creiem que a la gent li agradarà.

Al Senyor Sever li va semblar bé i els tunos van tocar pel carrer.
Van parar a sota del balcó del Senyor Sever, com feien sempre.

Van recollir molts diners.

Aquell dia, a la nit, van anar a casa del Senyor Sever.

Senyor Sever:

- Joves estudiants de la tuna,
us dono aquests 6 escuts d'or
como agraïment per tot el que heu fet.

Us demano si us plau que torneu al nostre poble
si passeu a prop alguna vegada.

Estudiants de la tuna:

- Moltes gràcies, Senyor Sever.
Et prometem que tornarem.

Aquella nit, abans d'anar-se a dormir,
en Pere va preparar una cançó per cantar-la a Morfina
a sota del balcó de Senyor Sever.

Al dia següent, els tunos van anar a casa del Senyor Sever
i van tocar i cantar la cançó dedicada a Morfina a sota del balcó.

La primera **estrofa** acabava així:

Estudiants (cantant):

- **Aquí deixo el meu cor.**
M'emportaré un pensament?

Morfina, discreta, va assentir amb el cap.

Les **estrofes** són les diferents parts d'una cançó. En una cançó hi pot haver diverses estrofes. A les estrofes hi ha música i text.

En aquesta frase volen dir que en aquell poble s'han enamorat i pregunten si Rufina també s'ha enamorat.

Els tunos van cantar una altra estrofa, que acabava així:

Estudiants (cantant):

- **Doncs et vaig lliurar el meu cor.
On el guardaràs?**

Morfina, va assenyalar al pit amb dissimulació.

Els tunos van cantar una altra estrofa, que acabava així:

Estudiants (cantant):

- **Cor meu, quan torni
seguiràs aquí, esperant-me?**

Morfina va tornar a assentir amb el cap.

I els tunos van acabar la cançó dient:

- **Doncs marxo, sabent que m'estimes!**

Morfina estava molt feliç al veure als tunos una última vegada i escoltar una cançó d'amor tan bonica.

Braulio Foz:

- Morfina estava tan contenta, que se li van escapar dues llàgrimes que valien més que tot l'or del seu pare.

**Afortunada serà la persona
que reculli aquestes llàgrimes amb la seva boca,
s'empassi les llàgrimes i li arribin al cor.**

En aquesta frase volen tornar a dir que s'han enamorat en aquell poble i tornen a preguntar, d'una altra manera, si Rufina també s'ha enamorat.

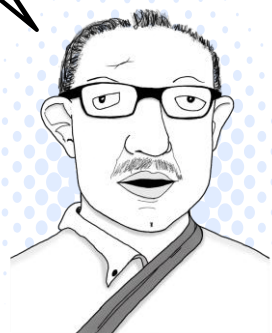
En assenyalar el pit Morfina està responent que si està enamorada.

En aquesta frase volen saber si Rufina seguirà enamorada quan tornin al poble.

En aquesta frase volen dir que se'n van del poble tranquils perquè Rufina sempre els tornarà a estimar.

En aquesta frase, en Braulio Foz vol dir que l'home que sigui la parella de Morfina, serà un home amb molta sort.

Informació d'en Pepenjuanes:

Adonis era un Déu a la religió de la antiga Grècia. Adonis tenia la característica de ser sempre jove i bonic.

El **sermó de la bufetada** és una tradició de diversos pobles de Terol. Per algunes persones es una tradició que després es va convertir en la trencada de l'hora. Al sermó de la bufetada, a l'hora de la missa, els veïns i veïnes dels pobles anaven a la plaça de l'església. Allà es posaven a fer molt soroll amb carrascles, matraques o donant cops fins que apareixia el capellà per començar la missa. Es diu sermó de la bufetada perquè el capellà explicava una història de la bíblia en la que un ministre li dona una bufetada a Jesús. En aquell moment tota la gent del poble imitava aquella història i li dona una bufetada al veí o veïna del seu costat i es muntava una escena divertida.

Curiositats del capítol:

[Disc de música Pere Saputo:](#)

L'Orquestrina del Fabirol va gravar un disc sobre La Vida d'en Pere Saputo.

La cançó "Ronda del cor" està inspirada en aquest capítol.

